

PAVEL KOLMAČKA

Nato nel 1962, ha pubblicato due raccolte di poesie; vive in Moravia, dove lavora come traduttore.

Dalla raccolta *Vlál za mnou směšný šos* (Mi svolazzava dietro una buffa falda), 1996. Traduzione di Ivana Oviszach.

Sekerou rozbil jsem
led na jezeře.
Z oblohy sníh
se loudá.

Poslední průsvitné
pevné dveře.
Za nimi černá
voda.

Obličej bez úst,
bez tváře.
Hluboká márnice
ticha.

Dívám se do ní
jak do snáře,
do rozbitého
břicha.

Do jeskyní tvých očí
házel jsem kameny a zapálenou slámu.
Pak jsem do nich vstoupil,
ticho mě objalo.

Vyplul jsem po ponorné říčce,
na srdci, na svém prámu.
Nezanechal jsem stopy,
jen boty pod skálou.

Snad jsem tam někde utonul.
Stále je mokrá má duše,
ztěžkalá drobnými
škeblemi.

Za oknem šelestí list,
křiví se údy hrušek,
jabloní
nízko nad zemí.

Do jeskyní tvých očí
večer co večer vcházím,

Ho rotto con l'accetta
il ghiaccio sul lago.
La neve dal cielo
cade lenta.

L'ultima trasparente
solida porta.
Dietro nera
l'acqua.

Faccia senza bocca,
senza volto.
Profondo obitorio
del silenzio.

Ci guardo dentro
come nel libro dei sogni,
in un ventre
sfasciato.

Nelle caverne dei tuoi occhi
lanciavo pietre e paglia accesa.
Poi ci entro,
il silenzio mi avvolge.

Da un rivo sotterraneo riemergeo
sul cuore, sulla mia zattera.
Non lascio tracce
solo le scarpe sotto una roccia.

Forse laggiù sono annegato.
La mia anima è sempre umida,
gravata di piccole
conchiglie.

Oltre la finestra fruscia la foglia,
si curvano le membra dei peri,
dei meli
fin quasi a terra.

Nelle caverne dei tuoi occhi
entro sera dopo sera,

do nepřehledných chodeb
a dotekuplných jam.

A stěhovaví ptáci
po nebi letí nazí
a stěhovavý smutek
je nahý s nimi, sám.

Když je před bouří,
ve staré lampě oživuješ oheň.
Zas otevřeš tu knihu po komsi?
Přečteš mi příběh?

Přečti, ukaž z příšeří.
Zas blízko cítím 'sbohem',
jak vlaštovky v letu k zemi lnou
a srdce k rybě.

Průlivy vzpomínek
smýkán do jiných bouří,
ve kterých jsem se bál
a byl jsem malý.

Když oživíš lampu,
mám rád, jak čpí a kouří.
Zas otevřeš knihu, přečteš mi
o chudém králi?

in corridoi intricati
e fosse toccanti.

E uccelli migratori
volano nudi sulle nuvole
e la mestizia migratoria
è nuda con loro, sola.

Quando si avvicina la burrasca,
ravvivi il fuoco nella vecchia lampada.
Aprirai ancora quel libro ereditato?
Mi leggerai una storia?

Leggi, mostra dalla penombra.
Ancora sento vicino l' 'addio',
come le rondini in volo tendono a terra
e il cuore al pesce.

Da rivoli di ricordi
trascinato in altre tempeste,
in cui avevo paura
ed ero piccolo.

Quando ravvivi la lampada,
mi piacciono il puzzo e il fumo.
Aprirai ancora il libro, mi leggerai
la storia del re povero?

Particolare dell'orologio della Città Vecchia di Praga.